

Sygn. akt I ACz 296/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący:	SSA Grażyna Demko

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **T. B. (1)**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Przemyślu Wydział I Cywilny

z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt I C 239/13

p o s t a n a w i a:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt I C 239/13 Sąd Okręgowy w Przemyślu zwolnił powoda T. B. (1) od opłaty sądowej od pozwu w części powyżej kwoty 1.000 zł, zaś w pozostałym zakresie jego wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych oddalił.

Według ustaleń Sądu Okręgowego powód pozostaje wspólnym gospodarstwem domowym wspólnie z żoną i trójką dzieci. Z tytułu wynagrodzenia za pracę otrzymuje 1.900 zł. Żona powoda jest bezrobotna. Córka A. B. (1) ma 22 lata, pracuje i zarabia 1.200 zł. Syn T. B. (2) ma 25 lat, jest bezrobotny. Córka A. B. (2) ma 20 lat, uczy się w liceum ogólnokształcącym. Powód wraz z żoną są właścicielami domu mieszkalnego o pow. ok. 110 m² położonego na działce o pow. 8 arów. Zadeklarowana przez powoda kwota miesięcznych wydatków związanych z utrzymaniem domu i rodziny, edukacją córki A., dojazdami do pracy, spłatą kredytu wynosi łącznie 2.750 zł. Do tego dochodzi 320 zł na zakup opału na zimę. W lutym 2012 r. w postępowaniu likwidacyjnym pozwany ubezpieczyciel przyznał powodowi 15.000 zł - tytułem zadośćuczynienia i 1.802,28 zł – tytułem zwrotu kosztów pogrzebu syna.

W ocenie Sądu Okręgowego w opisanej sytuacji powód jest w stanie uiścić część należnej opłaty od pozwu w kwocie 1.000 zł, podkreślając, że stanowi ona jedynie niewielką część kwoty otrzymanej od ubezpieczyciela. Natomiast żądanie zwolnienia od pozostałych, poza opłatą od pozwu, kosztów sądowych Sąd Okręgowy uznał za przedwczesne, gdyż na obecnym etapie procesu wysokość ewentualnych dalszych kosztów nie jest znana.

Od powyższego postanowienia powód wniósł zażalenie, w którym wskazując na naruszenie art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. jedn. Dz.U. z 2010 r. nr 90, poz. 594 ze zm.) domagał

się jego zmiany poprzez zwolnienie go od kosztów sądowych w całości, twierdząc, że obecne dochody jego i córki nie pozwalają mu na poniesienie tych kosztów. Procesu nie planował, na dochodzenie swoich roszczeń zdecydował się po roku od otrzymania środków od ubezpieczyciela, które w międzyczasie zostały spożytkowane na bieżące potrzeby rodziny. W przekonaniu skarżącego wymaganie od niego, aby środki z otrzymanego od ubezpieczyciela zadośćuczynienia przeznaczył na pokrycie kosztów sądowych, jest sprzeczne z jego funkcją.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z okoliczności przytoczonych w pozwie wynika, że stanowisko pozwanego ubezpieczyciela co do wysokości przyznanych powodowi świadczeń było mu znane w lutym 2012 r., w związku z czym należy przyjąć, że od tego czasu powód mógł się liczyć z koniecznością dochodzenia swoich roszczeń przed sądem, a co za tym idzie również z kosztami z tym związanymi, zważywszy, że odpłatność wymiaru sprawiedliwości jest w Polsce zasadą.

Powód i jego córka pracują, a ich łączne wynagrodzenie pozwala na zaspokojenie niezbędnych potrzeb rodziny. Nie było więc istotnych przeszkód ku temu, aby choćby niewielką część z otrzymanej od ubezpieczyciela kwoty powód przeznaczył na wydatki związane z wszczęciem procesu sądowego, przy podkreśleniu, że wydatki te mają charakter tymczasowy. W razie bowiem uwzględnienia powództwa powód otrzyma ich zwrot od pozwanego.

Wydatki na koszty sądowe nie mogą być traktowane jako drugorzędne. Skoro powód dysponując wystarczającymi na ten cel środkami zdecydował o ich przeznaczeniu na pokrycie innych swoich potrzeb, podczas gdy osiągane dochody pozwalały mu na zaspokojenie niezbędnych bieżących potrzeb, to w tej sytuacji nieuzasadnione jest jego oczekiwanie, że koszty procesu pokryją za niego inni obywatele, bo do tego w istocie sprowadza się zwolnienie od kosztów sądowych.

Z tych względów zażalenie należało oddalić, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.